

[dokumenty-09] Matematická olympiáda 1951-1981

Lada Vaňatová

Celostátní kolo ve Strakonících

In: Jozef Moravčík (editor); Antonín Vrba (editor): [dokumenty-09] Matematická olympiáda 1951-1981. (Czech). Praha: Jednota československých matematiků a fyziků, 1981. pp. 34–35.

Persistent URL: <http://dml.cz/dmlcz/405362>

Terms of use:

Institute of Mathematics of the Czech Academy of Sciences provides access to digitized documents strictly for personal use. Each copy of any part of this document must contain these *Terms of use*.

This document has been digitized, optimized for electronic delivery and stamped with digital signature within the project *DML-CZ: The Czech Digital Mathematics Library* <http://dml.cz>

správy. Riešenia úloh MO, ktoré sme doma urobili, sme jej museli najskôr odovzdať "na nečisto", dôkladne ich prezrela, vyznačila chyby a až vtedy, keď žiadnych nenašla, napísala: "Píšte načisto!" Musela mať s nami skutočne nekonečnú trpezlivosť. Napr. riešiť rovnice s parametrom, ktoré sa vyskytli v kategórii C, keď sme boli v prvom ročníku, nám vôbec nedovolila, kým s nami neprebrala, ako má také riešenie vyzerať. Povedala, že by sme tam narobili toľko chýb, že to vôbec nemá zmysel - a mala pravdu.

Sama osobne za to, že som sa na MMO dostala už v druhom ročníku SVŠ vďaka taktike výlučne jej. Naša trieda bola síce špecializovaná so zameraním na počítače a mali sme preto viac hodín matematiky ako iné triedy, ale zďaleka nebolo toho toľko, aby sme už v druhom ročníku stačili na tretiakov. K tomu nám chýbali predovšetkým vedomosti z geometrie. Preto prof. Šimčísková prebrala toto učivo s nami vopred na hodinách nepovinnej matematiky, aby sme sa MO v kategórii A mohli zúčastniť o rok skôr. Len vďaka tomu sa stalo, že som sa už v druhom ročníku dostala na VI. MMO do Moskvy, kde som získala druhú cenu.

Celostátní kolo ve Strakoncích

Lada V a ň a t o v á

V r. 1974 byl jihočeský kraj pověřen organizací celostátního kola MO. Funkci předsedkyně KVMO jsem vykonávala krátce, v práci mi vydatně pomáhal s. Alois Terš z KPÚ České Budějovice. Poněvadž tento obětavý pracovník odešel do důchodu, zůstala starost o organizaci hlavně na mně.

Rozhodla jsem se uspořádat celou akci v místě svého bydliště v Strakoncích. Po řadě potíží se mi hlavně zásluhou OV KSČ především s. Macha podařilo zajistit celý program.

Stalo se již tradicí, že pro účastníky MO se při této příležitosti pořádá výlet s návštěvou různých pamětihodností kraje. Protože celostátní kolo se koná vždy začátkem května, rozhodla jsem se uspořádat výlet na Šumavu autobusem a spojit jej s procházkou podél řeky Vydry z Antiglu na Čenkovu pilu. Tuto cestu jsem zvolila proto, že

nabízí účastníkům mnoho romantické krásy a není při tom fyzicky náročná. Počasí nám přálo, bylo právě jarní povětrí, v lese sem tam leželo ještě trochu sněhu. Ten mne právě inspiroval k akci, která měla trochu rozveselit vážnost sboru matematiků. Začala jsem po nich házet sněhové koule, ostatní se přidávali, a tak se z toho vyvinula menší koulovačka. Ta pak přispěla k dobré náladě všech. Rozjařenost u mne trvala až do chvíle, kdy jsem zjistila již téměř před cílem naší procházky, že nemám zlatý prsten, který jsem dostala od manžela k 20. výročí naší svatby a velmi ráda jsem ho nosila. Několik kolegů se nabídl, že mi pomohou prsten hledat. Vydali jsme se na zpáteční cestu, ale prsten jsme samozřejmě nenašli. Malá naděje, že jsem prsten zapomněla doma, se úplně rozplynula hned po návratu.

Ztráty a zapomenutí jsou pro naše povolání legendární a náleží k nám jako nemoc z povolání a ani já nejsem žádnou výjimkou. Přesto tato ztráta mi pokazila uspokojení ze zdárného průběhu celé akce a ani velmi příznivé hodnocení všech zúčastněných ji nemohlo plně vyvážit. Všichni mne upřímně litovali, předsedkyně KVMO východoslovenského kraje z Košic s. Kveta Hončarivová mne neustále přesvědčovala, abych na Šumavu jela znovu, že prsten určitě najdu.

V sobotu po obědě, když všichni účastníci odjeli, svěřila jsem se svým dvěma synům. I když se to zdálo úplně nesmyslné, hledat prsten na Šumavě, usnesli jsme se hlavně pod vlivem s. Hončarivové, že se na Šumavu rozjedeme. Zaparkovali jsme na místě, kde nás v pátek autobus vypustil ze svých útrob, a vyšli jsme po stopách výpravy. Došli jsme k prvním sněhovým ostrůvkům a mladší syn Jan se rozhodl vzít trochu sněhu, abychom hodem sněhové koule zjistili, v jaké šíři od cesty by prsten mohl být. Při prvním nabrání se ve sněhu objevil malý kroužek. Začal opatrně hrabat a najednou mi ukázal ztracený prsten. Skákala jsem radostí a hlasitě jásala. Starší syn Dušan komentoval mé projevy větou: "Mami, takovou radost jsem ještě nikdy u nikoho neviděl".

Napsala jsem členům ÚVMO o svém šťastném nálezu a všichni měli radost se mnou, moc hezký dopis mi napsal tehdejší předseda ÚVMO s. doc. J. Vysín.